CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON

62 **EROISMUL LUI STILWELL**

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

EROISMUL LUI STILWELL

Nr. 62

În căutarea surorii sale pierdute – Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

EROISMUL LUI STIWELL

Capitolul 1
PE CUTERUL PIRAŢILOR

— Senoritas y senores, fiţi bineveniţi, pe modestul nostru vas, se exprimă ceremonios dar nu fără o tentă batjocoritoare în voce, făcând un gest larg cu mâna şi o plecăciune în stil medieval, Juan Ruiz Valladores, capul intruşilor care-i luaseră prin surprindere pe cei cinci prieteni ai noştri.

La prima vedere şi unui observator imparţial iar fi făcut impresia, că acest om înzestrat cu o impecabilă curtoazie ura bun-venit unor prieteni pe care intenţiona să-i găzduiască, oferindu-le sprijin şi confort după posibilităţile „casei” sale. Bill însă şi camarazii săi, din păcate o ştiau prea bine, că lucrurile stăteau cu totul altfel. Fuseseră luaţi pur şi simplu ostateci numai că nu înţelegeau în ce scop. Pe de altă parte ce fel de hram purtau aceşti oameni?

Acostaseră pe insulă la bordul unui cuter şi cu siguranţă nu erau naufragiaţi. Căutaseră, e adevărat, şi chiar după spusele lor bani la bordul epavei aeriene, pe care nu-i găsiseră, şi apoi ei, prizonierii adică, fuseseră deposedaţi de toate bunurile lor, inclusiv armele, ceea ce ar fi fost o dovadă certă că erau tâlhari. Dar oare numai atât? Tâlharii care colindă mările la bordul unei nave se numesc, pur şi simplu piraţi. Dar cum oare, să aibă chiar ei „norocul” să dea peste piraţi în plin secol XX?

Pe de altă parte nu tot piraţii fuseseră aceia care vizitaseră insula cu secole înainte, ascunzând o comoară fabuloasă în fundul puţului unei peşteri? Era imposibil să-şi închipui c-ar putea exista cea mai mică legătură între acei filibustieri sau buccanieri mai degrabă medievali şi aceşti oameni care până şi după îmbrăcăminte dacă nu după maniere aparţineau epocii contemporane. Deocamdată numai ipoteze întrucât noile lor „gazde” nu-şi deconspiraseră încă intenţiile în legătură cu viitorul pe care li-l rezervase. Spre surprinderea lui Bill de îndată ce păşiră pe punte, urcând scara care fusese aruncată peste chilă, descinzând astfel din barca de salvare care-i adusese de pe ţărm, încă vreo 6 indivizi bărboşi şi îmbrăcaţi lejer îi înconjuraseră numaidecât.

— Oh, boss, strigă unul dintre ei, mai îndrăzneţ, slab, lung şi deşirat, dar cu ochi focoşi, care se apropiase de ei, dar văd că ne-aduci musafiri. Şi încă doamne din înalta societate, făcu şi acesta o plecăciune ironică în faţa celor două fete, de la care nu-şi mai dezlipea privirile. Ai fi putut să ne previi să ne îmbrăcăm mai acătării, se pronunţă el mucalit în hazul general care se stârnise după ultimele sale cuvinte. Ce-i drept pantalonii de marinari uzaţi şi zdrenţele de cămăşi care nu reuşeau să le acopere nici pe jumătate torsurile arse de soarele tropicelor, i- ai fi catalogat printre vagabonzi, pe aceşti oameni dacă i-ai fi întâlnit pe uscat în graniţele unui oraş.

— Oricum, musafirii ăştia nu-s de nasul tău Gabriel, şi

nici ale ciracilor care te înconjoară, îi întrerupse discursul pe un ton grobian. Valladores, care se pare că purta rangul de şef la bord vasului pe care urcaseră.

— Nu cumva vrei să spui cu asta, Juan, că sunt de nasul tău? se auzi în momentul următor o voce feminină, spre surprinderea lui Bill şi a camarazilor săi care numai la una ca asta nu se aşteptau. Imediat după aceea, o mână fermă dar delicată de femeie îi dădu în lături, pe toţi aceşti marinari nespălaţi care-i întâmpinaseră la început, şi care spre surprinderea lui Bill tăcură cu toţii intimidaţi. Mai mult decât atât se dădură cu toţii în lături ferindu-se să stea în calea noii apariţii. Şi din acest punct de vedere chiar că era o apariţie!

O fată, înaltă, brunetă, cu trăsături aristocratice frumoase şi pline de nobleţe, care cu siguranţă nu avea mai mult de 25 de ani, cu doi ochi negri, scăpărători acum de mânie, îmbrăcată într-un elegant costum de călărie care s-ar fi potrivit mai bine pe unul dintre hipodroamele de la curtea Spaniei, îşi făcu loc în faţă. Eleganţa desăvârşită cu care era îmbrăcată, pornind de la cizmuliţele de cavalerie şi până la bluziţa de-o albeaţă impecabilă care se încheia cu o eşarfă azurie prinsă de umeri, distona atât de puternic, cu cadrul şi anturajul jerpelit al celor de faţă, încât provocase tuturor celor cinci camarazi o senzaţie de ireal. Dar cine să fii fost această amazoană războinică de sorginte evident meridională care nu se încadra deloc în peisaj? Că se bucura de o necontestată autoritate, chiar în faţa şefului pe care nu şovăise deloc să-l ia la refec, asta era de-acum de domeniul evidenţei.

— Aceasta este dona Dolores, senoritas y senores, doamna onoratei mele case, replică Valladores, aparent netulburat, dar cu o nuanţă şovăielnică în voce pe care Bill reuşi totuşi s-o identifice. Apoi făcând o nouă reverenţă şi întorcându-se înspre „doamna casei sale” şeful continuă pe un ton ce se voia mult mai diplomatic.

Dolores:

Aceştia sunt naufragiaţii despre care te-am informat, şi care au aterizat forţat aici cu avionul. Că mai sunt şi două doamne printre pasageri aceasta nu este deloc, vina mea.

Din nou urmară momente de tăcere stânjenitoare în care noua sosită, dona Dolores, le examină cu toată atenţia de care era în stare pe cele două fete. Nimic nu păru însă să-i placă la ele, fiindcă în loc să scadă mânia parcă i se amplifică în ochii aceea negri aprinşi care luceau acum ca tăciunii încinşi, în timp ce o roşeaţă abia perceptibilă îi coloră obrajii de culoare roz-sidefie. Era clar pentru oricine cunoştea sufletul şi firea unei femei pasionale că gelozia, gelozia faţă de semenele sale dacă nu mai frumoase cel puţin de-o frumuseţe mai aparte începuse săi roadă sufletul.

Dacă până acum fusese şi domnise ca o regină incontestabilă asupra acestor bărbaţi-brute poate în frunte chiar cu Valladores, oameni care nu se supuneau decât unei forţe primare fizice, superioare şi unei frumuseţi triumfătoare ca a ei, iată că de-acum regatul ameninţa să i se dividă. Indiferent de statutul pe care-l vor avea aceste intruse! Din acest punct de vedere, lucrurile îi deveniseră încă de la început clare fie şi din felul în care atenţia celor 9 bărbaţi fusese instantaneu polarizată de cele două blonde superbe, şi nu în ultimul rând de afirmaţia categorică a şefului care i-o retezase scurt lui Gabriel ca un avertisment dat tuturor când venise vorba despre cele două senoritas.

— Şi ce ai de gând cu ele Juan? N-ar fi mai nimerit să le dai drumul să plece? De astfel de mironosiţe cu nasul pe sus, nu avem deloc nevoie pe vasul nostru.

— Păi în cazul ăsta, de ce nu mă rogi să-i las liberi pe toţi? Ai uitat ce-am discutat împreună? Ce să facă amărâtele astea singure pe-o insulă? Pe de altă parte nu tu te-ai plâns tot timpul că eşti înconjurată doar de

servitori mojici şi rău crescuţi? De-acum acestea două vor fi cameristele tale. N-ai decât să le incluzi în personalul tău domestic. Până când...

— Până când ce, Juan?

— Despre asta mai urmează să vorbim noi doi, ştii prea bine că n-o pot face în public.

În sfârşit acestei scene aproape „domestice” i se pusese capăt imediat după ce la un semnal venit din partea şefului, cei trei bărbaţi au fost legaţi şi împinşi în cala vasului care se dovedi a fi un cuter destul de solid şi bine întreţinut.

Când veni rândul celor două fete, acestea fuseseră împinse în altă direcţie în zona cabinelor aliniate de-a lungul unui culoar strâmt de sub punte. Degeaba implorară cele două, Thea şi Iwana cu lacrimi în ochi să nu fie despărţite de camarazii lor, adresându-i-se în special noii apariţii feminine, în ciuda tuturor străduinţelor nu li se dădu ascultare.

— Încetaţi cu văicăreala, se burzului dona Dolores, nu vi se va întâmpla nimic, de asta o să am eu grijă. Dacă însă o să-mi faceţi necazuri o să regretaţi şi ziua în care v-aţi născut.

După această admonestare aproape maternă, amfitrioana, secondată de doi gealaţi-marinari le conduseră la una dintre cabinele de sub punte, de unde în următoarele minute începură să zboare pe culoar din încăpere diferite obiecte domestice.

— Ia-ţi toate boarfele de aici, Manuel. De-acum vei locui împreună cu amicul tău de pahar, Leon. Locuinţa ta tocmai s-a transformat într-un hotel pentru doamne, mai adăugă neîmblânzita brunetă cu un zâmbet ironic în colţul buzelor.

— *Şi, dona Dolores*, făcu individul intimidat, un găligan deşirat şi el, cu părul asudat care-i căzuse în neorânduială pe frunte şi cu gura ştirbă.

— Şi încă ceva, Manuel. Tu şi cu Leon, veţi veghea cu

schimbul ca nimeni să nu intre în cabina acestor nepoftite senoritas, fără ştirea mea. M-ai înţeles? Nimenea!

Şi când spun nimeni, apoi înseamnă chiar asta. Dacă vă veţi achita corect de sarcina voastră veţi fi răsplătiţi de mine personal, pe măsură. Dacă nu, veţi fi pedepsiţi tot de mine. Şi tot pe măsură. Ai înţeles cum trebuie Manuel?

— Şi, dona Dolores, cred că am înţeles cum trebuie.

— Ei, şi-acum valea!

Manuel se pare că acorda cuvintelor madonei de la bord un credit fără limite. Nu dură decât foarte puţin până ce acesta îşi umflă toate catrafusele-i pe umeri-i jerpeliţi şi spălă într-adevăr putina, lăsând totuşi în urma lui un miros puturos, ca de sconcs. Atunci când dona Dolores, le împinse fără menajamente pe cele două fete prizoniere înăuntru, Iwana nu se putu abţine, să nu-şi ducă mâna la nas într-un gest spontan, reflex, de repulsie, gest sesizat instantaneu de „stăpâna casei”.

— Cum? Văd că aţi şi început să faceţi nazuri mironosiţelor! Poate nu sunteţi mulţumite cu noua voastră cameră de hotel, ai? Va trebui însă să vă acomodaţi pentru că nu eu v-am chemat aici. În definitiv, vi se pot întâmpla lucruri mult mai rele, le avertiză ea.

— Dona Dolores, îşi luă inima în dinţi, Thea, noi nu vrem să vă creăm niciun disconfort, credeţi-ne. Daţi-ne drumul sau interveniţi pentru noi şi nu o să ne mai vedeţi niciodată, vă asigurăm solemn, eu şi prietena mea, stărui pe un ton implorator sora lui Bill, deşi bănuia că lucrurile nu sunt nici pe departe atât de simple chiar dacă femeia din preajma lor nu şi-ar dori nimic mai mult decât să nu le mai vadă în viaţa ei.

— Lasă milogeala, fetiţo. Dac-ar fi fost după mine n-aţi fi călcat niciodată pe puntea cuterului Hidalgo. Aşa cum v-am spus rugaţi-vă mai bine să nu vi se întâmple ceva mai rău. Băieţii din echipaj, n-au mai văzut femei de mai bine de un an, şi vă daţi seama ce înseamnă asta, nu?

Numai să nu vi se urce la nas, pufni ea nervoasă, izbucnind într-un râs isteric.

Nu uită totuşi să pună un zăvor pe uşa pe unde le împinsese mai înainte pe cele două, după care se îndepărtă în grabă.

— Ce-o fi însemnând asta, Thea? se plânse Iwanowna Barrowa, care nu înţelegea deloc ceea ce i se întâmpla.

— Numai Dumnezeu o ştie, Iwana. Cu toate astea nu ştiu de ce am simţământul că această femeie în ciuda durităţii ei aparente ne-ar vrea mai degrabă libere şi departe de cuterul ei pe care se pare că domneşte, decât aici, închise şi prizoniere.

— Nu te contrazic, şi asta din raţiuni evidente, îi replică prietena ei. Problema care se pune este dacă această femeie va reuşi să-şi impună punctul de vedere în mijlocul acestor brute.

Întrucât pe moment nimeni cu atât mai puţin cele două prietene prizoniere, nu puteau răspunde acestei dileme, fetele se cuibăriră una în braţele celeilalte încercând printr-un pui de somn să se sustragă realităţii prezentului.

Capitolul II
ÎN SALA CAZANELOR

În ceea ce-i privea pe cei trei bărbaţi nici aici lucrurile n-au decurs mai bine. Li se puseseră cătuşe şi câte un lanţ la picioare care le limita serios mobilitatea, permiţându-li-se totuşi să efectueze paşi mărunţi. Sub ameninţarea armelor au fost nevoiţi să coboare în cală, după care uşa grea, de metal se închise cu zgomot în urma lor. Imediat după aceea se auzi scârţâitul specific al unui zăvor urmat de zăngănitul metalic al unei bare din acelaşi material pus de-a curmezişul.

— Aşa porumbeilor, acum puteţi dormita pe stinghie, până veţi merita să vi se acorde din nou atenţie, se auzi vocea hârâită a unui compadre, care se îndepărtă râzând. Un altul îi răspunse, dar vocea sa se pierdu curând pe labirintul culoarului de sub punte.

— Nu ştiu ce are de gând Juan cu indivizii ăştia. Mie mi se par periculoşi, şi dac-ar fi fost după mine, s-ar fi mistuit de mult în burţile vreunui rechin...

— I-a auziţi prieteni, ce ne urează ticălosul! Că nu mi-o cădea el în mână, blestemă cu năduf Sam.

— În definitiv, de ce nu i-am urma cu toţii sfatul, individului? reveni la gânduri mai bune Stilwell. Până ne dumirim ce intenţionează nemernicii aceştia cu noi tot nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne căutăm un culcuş şi să tragem la aghioase. Nu de alta dar mai târziu s-ar putea să avem ne voie de toate resursele.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti Ron, îl contră Bill. Măcar dacă aş ştii ce-au de gând bandiţii ăştia cu fetele!

Chiar în momentul când îmi ştiam sora în siguranţă, să ni se întâmple una ca asta! Aproape aş prefera să se afle

mai degrabă în custodia niponilor, oameni cât de cât civilizaţi.

— Nu vorbi cu păcat, Bill. Să nu crezi că nouă ne pasă mai puţin, mie şi lui Sam, numai fiindcă n-o arătăm, aşa direct? Dacă aşa-ţi închipui te asigur că te înşeli, şi-ţi vom dovedi asta făcând imposibilul numai să le ştim pe ele libere.

— Ştiu prieteni, şi-mi cer scuze. De lealitatea voastră nu m-am îndoit nicio clipă, dar realmente sunt deznădăjduit.

— Nu e cazul să fii, Bill. Adu-ţi numai de- aminte, că ne-am aflat într-o situaţie şi mai deznădăjduită decât asta, şi am reuşit, făcu el aluzie la coşmarul trăit în grota piraţilor, căută să-l consoleze prietenul său, de culoare, Sam.

— Nu de soarta mea îmi pasă mie acum, Sam, ci de altora mai neajutoraţi decât mine, sau decât noi toţi, făcând el aluzie la cele două fete de care fuseseră atât de brutal despărţiţi.

Capitolul III
REVOLTA

În ceea ce-i priveşte pe cei trei bărbaţi, Bill, Ron şi Sam, aceştia ajunseseră şi ei sub cheie dar de cu totul o altă manieră. Mai întâi fuseseră deposedaţi de tot ce aveau cât de cât valoros asupra lor, inclusiv hainele care erau într-o stare mai bună, după care le fuseseră aruncate la schimb nişte haine jerpelite de marinar.

— Aici la bord, li se adresă, rânjind, Valladores, tot nu aveţi ce face cu ţoalele voastre simandicoase. O să le murdăriţi, şi-o să le rupeţi continuă acesta, ţinându-i constant sub ameninţarea revolverului.

— Santos, pune-le brăţările!

Cel apelat cu acest nume, un individ scund, musculos, extrem de voinic, mai mult lat decât lung se apropie cu câte-o pereche de cătuşe poliţienească, pe care-o ataşă, una câte una la braţele prinse la spate ale celor trei camarazi.

De unde făcuseră rost aceşti neisprăviţi de aceste accesorii specifice unui birou utilat, de poliţie, nimeni n-ar fi putut-o spune.

— Ce-aveţi de gând, cu noi, ne arestaţi sau ce? izbucni contrariat Stilwell care până acum nu-i prea învrednicise cu privirea pe călăii săi.

— Chiar aşa, băieţaş, vă arestăm, şi locul vostru de detenţie va fi în cală. Dacă însă pe viitor veţi coopera condiţiile voastre de detenţie se pot schimba. Deocamdată, până vă vom face o ofertă mai bună, gândiţi-vă mai profund la asta.

— Păi faceţi-o chiar acum, ce rost au toate astea? În definitiv, ce vreţi de la noi? Doar nu v-am făcut nimic. Şi

mai întâi de toate unde este sora mea, şi prietena ei? izbucni furios şi Bill, care tot nu-şi putea explica ce hram poartă aceşti indivizi, care-i trataseră ca pe cei mai înverşunaţi duşmani.

— Toate la timpul lor omule, totul la timpul lor. Acum faceţi bine şi onoraţi-ne casa, după aceste cuvinte spuse şi ele pe un ton zeflemitor, acompaniat de râsetele acoliţilor săi câţiva dintre oamenii şefului, îi conduseră pe scara care cobora sub punte, împingându-i fără menajamente unul câte unul în cală. Se mai auzi apoi huruitul metalic al unui zăvor greu după care paşii precipitaţi ai celor care se îndepărtau.

După ce se regăsiră toţi cei trei camarazi în semiobscuritatea care domnea în interiorul spaţiului generos care se chema cala acestui cuter, mai întâi nu le veniseră să creadă. Dacă pe o insulă pustie în majoritatea cazurilor întâlnirea cu semenii tăi e sinonim cu salvarea, de data asta lucrurile păreau să stea exact pe dos. Nici prin cap nu le-ar fi trecut doar numai c-o oră mai devreme ce schimbări dramatice vor interveni în viaţa lor ceva mai târziu. Cine erau aceşti oameni, şi în definitiv, ce voiau de la dânşii?

Cu siguranţă nu erau oameni de bine, şi întrucât dispuneau de un cuter singura concluzie logică ar fi fost că erau piraţi. Piraţi în secolul XX? Uite că se putea şi asta. Nu însemna că arborau un steag negru, cu un craniu şi două oase încrucişate deasupra, sau îşi spuneau ca atare. Puteai să le spui hoţi ai mărilor, dar asta nu schimba în esenţă fondul problemei. Probabil că modul lor de operare era şi el diferit. Procedau cu viclenie şi nu atacau ca aşa cum obişnuiau confraţii lor cu două trei secole în urmă, prin abordaj şi atac corp la corp, ceea ce însemna la urma urmei un dram de onoare. Nu, aceştia probabil că pozau în victime, lansau semnale SOS, pentru ca dup-aceea să-i ia prin surprindere pe acei ce le săreau în ajutor, şi să-i jefuiască. O mârşăvie demnă de tot

dispreţul. Iată la ce se gândea Bill, după ce fusese împins brutal înăuntru de către doi din călăii lor.

— Ce ziceţi de asta prieteni, v-aţi fi aşteptat la una ca asta? întrebă dezolat Ron, aşezându-se pe capătul unei lăzi din care se aflau o mulţime acolo.

— Ar fi trebuit să ne-aşteptăm, şi faptul că am fost luaţi pe nepregătite este numai vina noastră, a mea şi a lui Sam.

— Cum aşa? se interesă curios Stilwell. De ce aţi fi voi mai vinovaţi decât mine cu privire la anticiparea unei astfel de situaţii? Acum Bill nu avu încotro şi se apucă să-i relateze camaradului său de suferinţă observaţiile pe care le făcuse după ce se suise în arborele acela înalt de unde putuse arunca o privire pe cealaltă parte a insulei.

— Şi asta nu e totul, interveni Sam, care aminti la rândul său despre restul binoclului descoperit printre stânci şi felina uriaşă pe care era sigur că o văzuse la marginea junglei.

— Din păcate alte evenimente de mai mare intensitate s-au succedat, odată cu descoperirea peşterii şi tentativele noastre de zadarnice de evadare, care ne-au determinat să privim observaţiile noastre ca marginale, şi pe care aveam de gând să vi le aducem la cunoştinţă ceva mai târziu, după ce vom fi fost ajunşi la bordul propriei noastre epave aeriene. Dac-am fi făcut-o mai devreme...

— Părerea mea e că n-ar fi contat câtuşi de puţin, îi consolă Stilwell. De unde era să ştiţi că ticăloşii ne pândesc deja la bordul avionului? Pe de altă parte dacă s-ar fi ajuns la luptă, aceştia n-ar fi ezitat să facă uz de armele lor, şi depăşindu-ne numeric totul s-ar fi putut solda cu o baie de sânge.

— Are dreptate Bill. Ce-am fi putut face noi cu o singură armă de foc, împotriva acestor brute înarmate cu carabine, şi care la nevoie ar fi putut face uz şi de tunul lor de la bord? se exprimă Sam.

— Acum nu mai are importanţă ce-ar fi putut fi, important este să vedem ce putem face în situaţia în care ne aflăm, reluă cu spirit practic, discuţia Ron.

— Cu brăţările astea, nu mare lucru constată cu amărăciune Sam. Dar haideţi să vedem dacă nu putem ieşi cel puţin la aer proaspăt, se exprimă acesta a cărui memorie de pe când zăcea pe fundul puţului din peşteră păstra vie amintirea acelor momente.

Cala părea ticsită pe trei sferturi cu tot felul de mărfuri, printre care şi citrice al căror miros ademenitor îl sesizaseră imediat ce fuseseră împinşi înăuntru. Chiar sus, aproape de tavan se găsea o mică ferestruică zăbrelită, prin care se filtra o dâră de lumină venită şi ea de pe culoarul principal.

Doar după ce ochii începuseră să li se obişnuiască cât de cât mai cu seamă cu întunericul difuz din jur decât cu semiobscuritatea care presupune o pondere mai generoasă de lumină, camarazii constatară, că în afară de o colecţie pestriţă de tot felul de mărfuri, care se constituiseră în obiecte de schimb între băştinaşii insulelor şi continent, cafea, copra, piper, mătăsuri, unelte, cu siguranţă provenite din jaf, din punctul lor de vedere, în afară de fructe făină, şi diferite butoiaşe de băutură nu se mai afla nimic demn de atenţie acolo.

— Cel puţin nu vom muri de foame aici, prieteni, constată cu amărăciune Stilwell după ce strivi cu piciorul o ladă ceea ce avu ca urmare că nişte fructe de culoare galbenă se împrăştiară pe podeaua calei.

— Şi nici de sete arătă Sam înspre nişte butoaie pline cu siguranţă cu băuturi alcoolice fine, după cât se pare un soi de viţe nobile judecând după simţul olfactiv al tuturor prezenţi acolo. De bună seamă prin cala asta imundă se mai găseau şi butoaie cu apă pentru consumul echipajului. Cât despre butoaiele cu băuturi fine de bună seamă că acestea fuseseră confiscate dec către posesorii cuterului, dacă nu cumva şi cuterul însuşi nu provenea tot

de la o captură.

— Nici prin cap nu mi-a trecut că ne vom sfârşi ziua în felul ăsta, zâmbi cu amărăciune Bill. Nu după câte ne-a fost dat să pătimim în grota aceea blestemată.

— După câte îmi dau eu seama nici la noapte n-or să se schimbe radical lucrurile, constată cu obiectivitate, Stilwell.

— Cât despre noi, treacă-meargă, dar nu-mi pot închipui ce-or avea de gând nemernicii ăştia cu Thea şi Iwana, scrâşni Bill.

— *Chiar aşa prietene Bill, e şi greu să-ţi închipui!* îi trecu lui Ron prin minte dar în loc de asta, găsi o frază mai plină de diplomaţie: linişteşte-te Bill, dona Dolores o avea ea grijă să nu se întâmple nimic. Piraţii se tem de femeia asta mai rău ca de ciumă. E-o enigmă ce putere are asupra lor.

— Simt că explodez, să stau aici şi să nu pot face nimic îşi ridică Bill ostentativ, brăţările, (cătuşele) în sus.

— Ne vom lămuri îndată. După părerea mea nu sunt decât nişte indivizi fără căpătâi, care umblă după o recompensă, a fost de părere Sam.

— Exclus nu e, dar pe de altă parte e destul de greu să trimiţi banii de recompensă pe insula asta pustie, preciză Stilwell.

— Asta dacă se va găsi cineva să plătească pentru preţioasele noastre persoane. În ceea ce mă priveşte pot afirma cu mâna pe inimă că nimeni din State nu va cheltui un dolar pentru, *good old Sam*, glăsui acesta sceptic.

— La drept vorbind am avea cu ce plăti Sam, numai dacă...

— Nimeni nu-ţi va garanta pentru asta viaţa Bill. Cu siguranţă indivizii văzându-se stăpâni pe atâta bănet vor avea toate motivele să ne lichideze pentru a nu le deconspira mai târziu secretul, a fost de părere Ronald Stilwell. Încă mai erau angajaţi în discuţie când o

smucitură puternică se făcu simţită după care se auziră strigăte şi boncănit de picioare pe punte. Intervenise pe neaşteptate o situaţie nouă. Cu toţii realizaseră instinctiv că vasul se pusese în mişcare. Cuterul ridicase ancora fără ca pasagerilor întemniţaţi ai acestuia să li se ceară părerea. De parcă s-ar fi sinchisit cineva de asta! Asta însemna că şi aceşti bandiţi renunţaseră la ideea de-a ridica epava avionului lor în aer, asta dacă o avuseseră în gând vreodată. După ce jefuiseră tot ceea ce era de jefuit din Heikelul avariat se întorseseră pe nava lor pe care o cunoşteau prea bine şi nu-şi mai bătuseră capul cum ar fi fost dacă ar fi izbutit să ridice avionul în aer. La asta contribuiau multe.

Nu dispuneau de pilot şi cunoştinţe aeronautice şi consideraseră prea riscant să apeleze la cei pe care-i deţineau acum ca prizonieri. În plus e lucru ştiut că de obicei marinarii de apă dulce sau sărată nu se prea împacă cu peripeţiile aeriene. Se mai scurse o jumătate de oră înainte de-a se auzi zornăitul zăvorului de la uşa calei. Valladores însoţit de Fernandez. Şi încă doi indivizi îţi făcură finalmente apariţia, în timp ce unul dintre ei proiectase lumina lămpii sale de buzunar înspre colţul unde se refugiaseră cei trei prieteni carte în lipsă de alt ceva mai bun se pregăteau să tragă un pui de somn.

— Ei porumbeilor, văd că v-aţi instalat ca la voi acasă, ba încă mai produceţi şi daune, îi mustră el, arătând cu ajutorul lămpii sale înspre lădiţa cu citrice spartă de către Sam. Ei bine, aşa nu mai merge. A venit timpul să vă plătiţi călătoria.

— Ştii ceva omule? Noi nu vrem să călătorim deloc. Daţi-ne drumul şi coborâm la prima staţie! protestă Sam mucalit.

— Ia auzi, ce spune cioara asta Juan! Cică vrea să coboare la prima staţie. Ce-ar fi să-i facem voia şi să-i dăm brânci peste bord, rânji cu toată gura împodobită cu colţi mari şi laţi ca de fiară găliganul care-şi spunea

Fernandez.

— Crede-mă Fernandez. Că nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere. Dar ştii şi tu. Cioroii ăştia sunt vânjoşi nevoie mare, parcă anume făcuţi pentru a da la lopată şi dintr-ăştia avem acum mare nevoie. Marş afară băieţi. Abia acum vom avea ocazia să vedem câte parale faceţi.

Bill tot nu-şi putea face o impresie cu privire la ce se cerea de la ei dar avea o presimţire. I

Încadraţi de către cei doi marinari şi ei cu pistoalele scoase au fost duşi în sala maşinilor, unde presimţirea lui Bill deveni certitudine. Doi găligani voinici cu feţele înnegrite de praful cărbunilor pe care-i împinseseră cu lopeţile lor late în cuptor pentru a dezvolta forţa motrice de deplasare a navei, se dădură rânjind deoparte. Ştiau că le vin ajutoare şi asta nu putea decât să le convină. Deşi de obicei vase de genul cuterului se folosesc de puterea vânturilor şi-a pânzelor lor, dublarea performanţelor de viteză şi mobilitate au impus în ultima vreme tot mai multe îmbunătăţiri tehnice, de genul utilizării unor motoare auxiliare bazate pe forţa aburului. Se pare că ăsta era şi cazul cuterului numit pompos HIDALGO.

— Fernandez fă rogu-te pe amfitrionul. Spune-le acestor bravi muchachos, cum pot să-şi câştige o pâine cinstită, îl îndemnă Valladores pe ciracul său.

— S-a făcut boss. Vor primi toate instrucţiunile ca să nu se poată plânge dup-aceea.

— Înc-o vorbă, mai interveni şeful care părea să fie acel Valladores. Vi se vor lua „brăţările” fireşte dar nu şi de la picioare. Doi dintre oamenii mei, şi de fapt acei pe care-i veţi înlocui vă vor păşi tot timpul cu armele în mână. La cel mai mic semn de nesupunere au de la mine liber să tragă. S-a-nţeles?

Fernandez reluă ideea şefului său.

— Acum ştiţi ce-aveţi de făcut. Îi veţi înlocui pe aceşti bravi compadres şi veţi avea grijă ca toate cazanele să fie

sub presiune. Nu vă vedeţi bine de treabă, nu veţi cina nimic. Asta să vă intre bine la scăfârlie. Şi acum la treabă. Cătuşele de la mâini le fură înlăturate de către unul din gealaţi, şi în schimb primiră fiecare dintre cei trei camarazi câte o lopată solidă. Cu patul pistolului Valladores le făcu semn arătând înspre grămada de cărbuni. Cu coada ochiului Bill văzu cum unul dintre fochiştii de până atunci se retrase într-un colţ îndepărtat, îndreptând în mod semnificativ ţeava pistolului înspre dânşii, pe când celălalt luă o poziţie similară în colţul opus. De voie de nevoie cei trei prieteni puseră mâinile pe uneltele ce le fuseseră încredinţate cu atâta „devoţiune" şi începură să azvârle de zor cărbunii în cuptor. După ce mai privi o vreme fără să se pronunţe în niciun fel, Valladores însoţit de către gealaţii săi părăsi sala cazanelor nu fără a le mai câteva instrucţiuni suplimentare celor doi fochişti ai săi, pe care pusese acum să-i înlocuiască. După ce munciră în tăcere vreo 10 minute, Sam a fost acela care-şi pusese primul unealta jos, încercând să-l întrebe ceva pe Bill. Atâta i-a trebuit! Imediat unul dintre fochişti îl ameninţă cu arma:

— Tu negru, pune mâna şi munceşte, altfel glonţ nimerit pe tine.

— Ptiu drace, făcu Bill enervat de-a binelea, reînşfăcând cu obidă lopata. În timpul ăsta însă Bill şi Sam, schimbară între ei nişte priviri semnificative, murmurând printre dinţi:

— *You, your corner, me, mine*! (tu, colţul tău, eu pe-al meu). Şi din nou reîntorcându-se înspre Sam şi clipind semnificativ:

— *Pay attention (*fii atent). După vreo 5 minute în care nu se mai petrecu nimic, Stilwell şopti printre buzele-i abia întredeschise:

— *Now!*

În acelaşi moment, Bill şi Ron, pivotară ca nişte titirezi pe picioarele lor aruncându-şi deodată perfect reglat ca la

metronom conţinutul lopeţilor încărcate cu cărbuni înspre cei doi supraveghetori. Concomitent se azvârliră fulgerător pe jos. Fochiştii primiră încărcătura drept între ochi, dar deşi îşi ridicară amândoi pistoalele nu ieşi niciun glonte pe ţeavă. Indivizii rămăseseră atât de surprinşi încât poate pentru câteva minute îşi pierdură cumpătul. Suficient ca cei doi prieteni, Ron şi Bill să se azvârle ca nişte ulii înfometaţi asupra lor. Să le smulgă pistoalele din mâini şi să-i ameţească cu câteva lovituri de karate în ceafă, n-a fost decât un ceremonial, purtat mai mult sau mai puţin după toate regulile artei. Lui Sam nu-i mai rămăsese nimic de făcut atunci când s-a decis să intervină în luptă.

— Ptiu drace! dar ştiu că s-a petrecut totul într-o clipă, constată Sam cu regretul că nu-şi putuse aduce aportul la reuşita camarazilor săi.

— Şi-acum ce facem? constată retoric, Bill.

— Păi, nimic mai mult decât să îi punem pe ăştia doi la treabă, desigur cu rolurile inversate, veni cu ideea, Stilwell. Asta pentru început.

— Ar trebui să se bucure, că nu ajung şomeri, zâmbi mucalit, Bill.

— Atâta tot? făcu dezamăgit, Sam.

— Deocamdată, până alcătuim un plan valabil. Indivizii de pe punte nu trebuie să ştie c-am schimbat „forţa de muncă”, prin urmare cuterul va trebui să-şi menţină viteza, preciză Stilwell.

Acum se schimbaseră dramatic lucrurile. Înarmaţi cu cele două pistoale care aparţinuseră până acum fochiştilor transformaţi în supraveghetori şi care trecuseră în posesia lui Bill şi Sam, cei doi haidamaci ameninţaţi de tirul armelor de foc îşi reluară lucrul.

— Pot da la lopată şi dacă le punem „brăţările”, sugeră Sam.

Într-adevăr era mai precaut aşa, altfel, inspiraţi de ideea pe care cei trei prieteni o şi puseseră în aplicare,

cine ştie dacă şi celor doi, dup-o vreme n-ar fi procedat la fel. S-ar fi ajuns la o luptă, sau s-ar fi tras cel puţin un foc de armă, suficient cât să-i alarmeze pe cei de sus, de pe punte. După câteva minute de chibzuială, Bill veni cu o propunere.

— După ce se lăsă întunericul unul dintre noi rămâne în sala cazanelor să-i păzească pe cei doi, iar ceilalţi vor urca sus, decise Bill.

— Planul mai poate fi îmbunătăţit, sugeră Ron.

— Explică-te!

— Propun să-i ameţim pe cei doi de-acolo, şi pentru siguranţă le punem un căluş în gură. Avantajul este că urcăm toţi trei pe punte, cu sorţi sporiţi de izbândă.

— Şi dacă până una alta mai apare şi Valladores cu câţiva dintre ciracii săi pentru a vedea cum stau lucrurile? se arătă sceptic, Sam.

— De-asta atunci vom fi în avantaj. Noi trei chiar înarmaţi cu două pistoale îi vom putea ţine în şah pe Valladores şi doi dintre piraţii săi. Dacă-i luăm ostateci atunci am câştigat partida. Planul părea bun dar totul trebuia calculat şi reglat la milimetru.

Vorbiseră în germană pentru ca cei doi fochişti să nu poată să le-nţeleagă intenţiile. Era imperios necesar ca cei doi haidamaci puşi acum de noi la treabă, să nu apuce să dea alarmă. Ron îi avertiză de la bun început.

— Oricare dintre voi se gândeşte să lanseze un semnal de avertisment se trezeşte cu un glonte în cap. Noi nu glumim. Nu ne-am dorit societatea voastră şi nu ţinem decât să vă părăsim. Dacă vă comportaţi bine, nu vi se va întâmpla nimic. M-aţi înţeles compadres? Celor doi nu le mai rămăsese altceva decât să dea din cap în silă. Mai precaut era să le pună de pe-acum căluşele în gură. Dar încătuşaţi, şi în plus şi fără o parte din aerul respirabil, pe lângă faptul c-ar fi fost un act inuman, nici nu s-ar fi putut aştepta ca oamenii aceia să dea randament şi să muncească cum trebuie.

La urma urmei poate că nici n-ar fi fost necesar ca lucrurile aici în sala cazanelor să meargă cum trebuie dacă se punea problema să-l ademenească pe Valladores, aici jos. Numai că din păcate lucrurile nu aveau să se petreacă aşa cum le anticipaseră prietenii noştri.

Se făcuse între timp seară şi abia aşteptau apariţia lui Valladores sau vreunuia dintre locotenenţii săi. Ajunseseră la concluzia că era mai înţelept să scoată din luptă aici, jos, cât mai mulţi din oamenii lui Valladores. Ar fi putut dispune de mai multe arme ca să nu mai pomenim de posibilitatea că în mâinile lor ar fi căzut mai mulţi ostateci, dacă nu chiar de şeful acestora Juan Valladores.

28

În momentul când uşa de la sala cazanelor se deschise, în pragul acesteia nu-şi făcu apariţia decât unul dintre marinari, venit cu-n urcior plin cu apă. Când au dat să-l înşface, ceea ce le reuşiră fără nicio dificultate, cei doi, Bill şi Ron se treziră cu câte-o lopată grea în cap venită din partea fochiştilor, şi cei doi se prăbuşiră fără cunoştinţă la podea. Lui Sam însă îi reuşi în ultimul moment să pună mâna pe pistolul care-i scăpase lui Bill din mână, şi să-ndrepte ţeava armei înspre cei doi fochişti care se opriră ca electrizaţi. Contau în fiecare moment pe-un glonte în scăfârlie, aşa cum le şi fusese promis de afară se auzi vocea imperativă a lui Valladores:

— Predă arma, băiatule, sau fetele voastre vor aparţine rechinilor.

— Uiţi că şi oamenii tăi vor avea aceeaşi soartă, ţinu să-l avertizeze Sam, care nu-şi pierduse cu una cu două, sângele rece.

— Neghiobule! Pe Pablo şi Hernandez, poţi să-i împuşti de pe-acuma. Vei da tu şi oamenii tăi la lopată după aceea. Aruncă-mi cele două arme încoace, şi pe cuvântul

meu de onoare că celor două puicuţe nu li se va întâmpla nimic rău. Ce era de făcut acum?

Tâlharului de Valladores chiar nu părea să-i pese de cei doi oameni ai săi atâta timp cât avea înlocuitori. Pe altă parte ce-ar fi putut face doar el e unul singur, fie şi înarmat cu două pistoale în faţa unui întreg echipaj înarmat, de-acum avertizat şi mai deţinând ostateci pe deasupra? Era suficient ca banditul să sacrifice sub ochii lui pe una dintre fete, sau măcar s-o schilodească, pentru a-i demonstra că nu glumeşte, silindu-l să se predea. Ar fi putut el Sam să-şi asume un astfel de risc, ca dup-aceea să se mai poată uita în ochii lui Bill?

Totul ar fi avut sens, dacă el, Sam ar fi putut decide de capul lui, doar pentru el, şi numai pentru el, nefiind silit să rişte vieţile altora. Până la urmă, Sam se hotărî, recunoscând în sinea lui că partida era pierdută. Înaintă şi ţinând de ţeavă ambele pistoale i le înmână lui Valladores în acelaşi moment fu doborât din spate cu-o lovitură devastatoare în cap.

***

Capitolul IV
PEDEAPSA

De data asta situaţia se schimbase din nou dramatic şi nu în favoarea celor trei prizonierii. Unde se vede că nu întotdeauna cel mai bun plan duce la reuşită. Mereu îşi vâră neprevăzutul coada şi dă totul peste cap. Fuseseră legaţi din nou de mâini şi de picioare, doar că legăturile de la mâini le erau prinse în faţă, lăsându-le un oarecare grad de libertate. De-acum erau nevoiţi să mânuiască lopeţile în acest fel, ceea ce le cauza o tortură în plus. Dar asta putea fi contabilizată la pedeapsa care li se aplica datorită actului lor de revoltă. Deja după o oră erau morţi de oboseală, îi dureau toate mădularele iar palmele li se umflaseră de băşici. Către miezul nopţii când erau complet sleiţi de puteri, Bill chiar prăbuşindu-se în genunchi de câteva ori, dar ridicat de fiecare dată cu lovituri de picior în spate aplicate cu cruzime de cei doi foşti fochişti răzbunători, Pablo şi Hernandez, prizonierii au fost conduşi în cambuză. Acolo, un chinez mic de statură care făcea pe bucătarul le servi o cină întârziată.

După aceea li se permiseră să doarmă cu „promisiunea” că a doua zi o vor lua de la capăt. Au căzut ca seceraţi. A doua zi au fost treziţi cu câteva lovituri de picior în spate şi mânaţi în sala cazanelor. Nici măcar nu-şi dăduseră seama că au dormit, întreaga noapte trecându-le ca o clipă. Cu toţii erau conştienţi că dacă lucrurile continuau aşa după câteva zile nu vor mai fi în stare de nimic, cu atât mai puţin de o revoltă. Chiar şi ticăloşilor de pe vas le devenise clar că aşa încătuşaţi cum erau randamentul lor sala cazanelor va deveni derizoriu, astfel încât din necesităţi „economice” ca să se

spună altfel, le-au fost luate complet cătuşele de la mâini dar au fost drastic avertizaţi:

— Încă o încercare ca acea de ieri şi fetele voastre se vor „înălţa la ceruri”, desigur sub formă de îngeraşi, dacă asta vă consolează. M-am făcut bine înţeles, senores? Bill şi Sam nu făcură decât să încline posomorâţi capul. Atâta timp cât banditii le aveau în puterea lor pe fete le era imposibil să întreprindă ceva. Chiar dacă ar fi izbutit să plece şterpelind o barcă de salvare fără Thea şi Iwana n-ar fi făcut-o. De data asta Valladores a dispus ca trei dintre oamenii lui să-i supravegheze, fiecare dintre aceştia înarmaţi cu cogeamite pistolul.

E de la sine înţeles că cei doi fochişti din „comitetul de supraveghere” anterior au început să le facă tot felul de şicane, dar prietenii noştri nu le-au dat nicio atenţie. Până la urmă enervat de-a binelea Ron interveni.

— Dacă nu ne lăsaţi în pace nu vom mai lucra nimica, indiferent ce ne veţi face, iar când Valladores va coborî aici îi vom spune cum stau lucrurile, şi poate vă vor trece pe voi la lopată? Ei, ce spuneţi amigos?

De teama şefului, de bine de rău indivizii, înjurând printre dinţi şi-au mai temperat zelul. Cu siguranţă se gândeau să se răzbune, mai târziu pe punte, dacă vor prinde ocazia. Erau şi ei conştienţi că a doua greşeală nu le-o va ierta nicidecum Valladores. Dacă aceşti afurisiţi de gringos refuză să mai lucreze, forţa aburului va diminua treptat până la oprirea motoarelor ceea ce l-ar alarma pe şef, cu consecinţele de rigoare.

La ce le-ar fi folosit chiar dacă victimele lor şi- ar fi dat duhul, şeful într-un acces de furie împuşcându-i pe loc, oare nu tot ei ar fi trebuit să treacă la lopată? După exact 6 ore cei trei fochişti inopinaţi, Bill, Sam şi Ron au fost schimbaţi, chiar când erau pe punctul de-a se prăbuşi fizic. Au fost mânaţi în sala de mese, şi după prânz Valladores le-a adus la cunoştinţă:

— Acum a mers ceva mai bine. Sper că v-aţi băgat

minţile în cap, altfel o să fie rău de voi. De voi ca de voi dar...

— Eliberează-le cel puţin pe cele două fete.

— Toate la timpul lor. De-acum totul depinde de voi întrucât ne lipsesc doi oameni din echipaj. Dacă vă purtaţi exemplar poate că în primul port o să vă dau drumul. Acum însă veţi presta o muncă pe punte, mai uşoară.

— Despre ce e vorba Valladores, ştii doar şi dumneata că noi nu suntem marinari, îi replică Bill.

— N-are nimic de-a face cu asta. Veţi spăla puntea şi-o veţi face lună, până la ora mesei. După asta mai vedem...

Ce era de făcut? Celor trei camarazi li se aduseră trei găleţi şi câteva mopuri, plus ustensilele de curăţat.

— Eu unul n-o să-i spăl acestui bandit puntea, pentru ca domnia sa să se poată plimba apoi cu dona Dolores ca pe bulevard, se răţoi Sam.

— Răspuns greşit, prietene, Sam, îl dădăci Ron. Ai prefera poate să te reîntorci la lopată? Trebuie să dăm dovadă de tact şi diplomaţie pentru a ne atinge planurile, prietene.

— Eşti cumva de părere că Valladores se va ţine de cuvânt şi ne va debarca în primul port întâlnit, Ron?

— În niciun caz. Omul ăsta nu are scrupule, dar e departe de-a fi prost. În caz contrar n-ar putea conduce trupa asta de derbedei. Vrea să ne amăgească pentru a zădărnici o nouă tentativă de evadare. Cât despre noi va trebui să ne prefacem că-l credem, pentru a-l induce în eroare.

După ce Sam se apucă de măturat puntea, dovedind astfel că şi-a însuşit lecţia, Bill şi Ron dădură să-şi înmoaie şomoioagele din cârpe în găleţile cu apă cu care intenţionau să spele puntea. Dar de-abia îşi înfundară mâinile în găleţile pe care le considerau umplute cu apă că le şi scoseseră ca fripţi.

Acestea se dovediră a fi umplute cu leşie şi în

momentul, când mâinile lor umflate şi acoperite cu băşici veniră în contact cu substanţa alcalină acestea începuseră să-i usture ca dracul, de numai nu ţipau de durere. Băşicuţele plesniseră între timp şi rănile ieşiseră la iveală aducându-i în pragul leşinului. Salvarea veni de la Sam care puse mâna pe un furtun racordat la apă stropindu-i pe cei doi prieteni, care-şi ţinură în faţă mâinile, întâmpinând recunoscători şuvoiul răcoros. Abia după aceia şi-au putut înfăşura de bine de rău mâinile în nişte batiste, apoi mai departe în câteva cârpe pe care le înnodară la capete. În felul ăsta reuşiră să-şi ducă la capăt lucrul, şi să frece puntea mai apoi cu periile. În timpul tuturor acestor manevre se înfăţişară pe punte nişte găligani care se speteau de râs.

— Ce-aţi păţit, senores? Văd că nu vă prea convine leşia noastră, li se adresă unul dintre aceştia. Cu greu se stăpâniră Bill şi Ron să nu sară la individul care-şi bătea joc de ei, făcând haz de necazul lor.

— La dracu Ron! De ce ne-am trudi noi pentru ticăloşii ăştia? se indignă Bill. N-au decât să-şi spele singuri podeaua dacă sunt atât de fiţitisiţi.

— Bill, fii rogu-te rezonabil. Mai bine aici la aer decât în iadul ăla de jos. Poate c-avem norocul ăsta să dăm şi de urma fetelor.

Stilwell i se adresase în germană tocmai pentru a nu fi înţeles de noii veniţi. Doar cu acest din urmă argument mai putea fi înfrânat, Bill. Cât despre Sam acesta avertizat de pe-acum de conţinutul găleţilor îşi înfăşură ambele mâini în cârpe şi abia în felul acesta se apucă să spele puntea. Lucrând cu sârg, în aproximativ două ore îşi terminaseră lucrul dar pentru a nu fi nevoiţi să coboare din nou în sala cazanelor o mai lungiră vreo oră. Către ora 3 după-amiază îşi făcură apariţia trei femei care chipurile intenţionau să-şi facă plimbarea de după prânz pe punte. Nu erau altele decât dona Dolores şi cele două fete care-i ţineau, chipurile, companie.

Cei trei amici mai lustruiau încă puntea după ce dichisiseră cele trei şezlonguri în care plimbăreţele intenţionau să se aşeze la un moment dat. Evident că amicilor noştri nici nu le trecuseră prun cap că acum se va ivi în sfârşit şansa de-a le vedea pe Thea şi Iwana pentru care-şi făcuseră griji atâta vreme. De altfel prietenii noştri de-abia reuşiră să schimbe o privire fugară cu fetele de care de care erau despărţiţi mai mult de 10 metri, când pe punte îşi făcură apariţia şi doi dintre locotenenţii lui Valladores, Diego şi Ramon. Amândoi se vedea de la o poştă că erau bine aranjaţi, chercheliţi adică, având chef de vorbă şi nu numai. Se îndreptară aţă către cele două fete, Thea şi Iwana, făcând fiecăreia câte-o plecăciune ironică, după care unul dintre ei, şi anume Diego, li se adresă cu un zâmbet larg şi obraznic, întins pe toată faţa lui tuciurie şi plină de ţepi:

— Ce spun cele două senoritas, nu doresc să coboare în cabinele noastre pentru un păhărel?

— Dispăreţi caballeros! Nu ne mai deranjaţi, pufni pe nas dispreţuitoare dona Dolores, care ştiuse întotdeauna să-i ţină la distanţă pe toţi cei care o inoportunau.

Cât despre cele două fete nu le acordară intruşilor nici cea mai mică atenţie de parcă nici n-ar fi existat. Numai că un astfel de refuz asimilat de-a dreptul unui afront pe faţă, era greu digerabil de către cei doi indivizi. Mai ales că se produsese oarecum în public, abstracţie de dona Dolores, şi cei trei prizonieri, mai departe se iviseră şi alţi marinari care acum rânjeau cu gura până la urechi. Sigur, n-ar fi îndrăznit niciodată să se obrăznicească faţă de dona Dolores, numai că faţă de cele două fete pe care le credeau fără apărare nu manifestau nici pe departe astfel de scrupule.

De altfel Thea care stătea cel mai aproape de cei doi le întoarse ostentativ, spatele. Atâta i-a trebuit! Ramon, care-i venea cel mai aproape întinse mâna şi apucă cu brutalitate braţul fetei:

— Ia ascultă încoace mironosiţo! Când doi caballeros îţi adresează un compliment onorabil ai face mai bine dacă nu i-ai întoarce dosul.

Thea mai întâi încercă să se smulgă din mâinile găliganului, care o apucase între timp cu ambele braţe, dar ar fi avut tot atâta succes şi dacă ar fi încercat să-ndoaie cu braţele sale catargul cabestan. Tot ceea ce reuşi să facă a fost să-l determine pe ticălos s-o înşface şi mai strâns, îngrădindu-i orice libertate de mişcare. Ramon îşi pierduse cu totul minţile şi nu mai ţinea acuma deloc cont de imprecaţiile lui dona Dolores care i le adresa cu generozitate.

În clipa următoare ca o felină sălbatică se destinse de lângă cei doi prieteni, Stilwell, năpustindu-se asupra zdrahonului şi pocnindu-l în cap cu sete, cu găleata. Bill o făcuse şi el la rândul lui dar nu avu nicio pe departe atâta noroc. În furia sa oarbă se împiedică de un ghem de funii părăsite lângă catarg. Căzu cât era de lung pe punte şi ciocnindu-se cu capul de lemnul acestuia, îşi pierdu cunoştinţa. Lovitura pe care i-o aplicase Ron lui Ramon fusese însă atât de puternică încât acesta se prăbuşi greoi ca un sac cu balast, pe punte. De-abia acum cel de-al doilea malac, Diego, amicul petrecăreţ al celui dintâi, dădu drumul braţului Iwanei pe care-l înşfăcase la rândul său între timp, pregătindu-se să intervină în favoarea camaradului său. Numai că Stilwell nu-i dădu nicio şansă. Repede ca fulgerul îi aplică şi acestuia două scatoalce devastatoare, primul în stomac care-l făcu să icnească de durere şi a doua în bărbie, suficient pentru a-l întinde cât era de lung lângă ciracul său. Totul se petrecuse chiar în momentul când Valladores apăru şi el pe punte însoţit de trei dintre oamenii săi. Lui Sam nu-i mai rămăsese altceva decât să intervină rapid în sprijinul lui Ron, dar Valladores şi apucase să întindă înspre ei unul dintre pistoalele sale, după care trase rapid două focuri pe deasupra capetelor lor. Avertisment rapid şi pe înţelesul

tuturor. Cât ai clipi Ron şi Sam au fost înşfăcaţi de către cei trei oameni ai săi, după care încă privind la trupurile întinse pe punte ale lui Diego şi Ramon, Valladores scrâşni:

— Şi eu care credeam că între timp v-a venit mintea la cap!

— Oamenii tăi au fost mojici cu cele două fete de aceea a intervenit apoi acest caballeros, Juan, restabili adevărul dona Dolores arătând înspre Ron.

— Poate c-au fost, se ştie doar că Diego şi Ramon nu sunt uşă de biserică, dar indivizii ăştia puşi pe rebeliune trebuie în sfârşit învăţaţi minte, rânji Valladores. Osvaldo şi Manolo, aduceţi frânghiile alea subţiri din cală. Cât ai zice peşte, Stilwell care intervenise atât de impetuos, în favoarea surorii lui Bill înainte ca acesta s-o fi putut face el însuşi, deveni, victima şi ţinta răzbunării bandiţilor lui Valladores, şi mai ales a lui Diego şi Ramon care abia acum se culeseseră de pe jos. Englezul fu într-o clipă legat de arborele cabestan şi spânzurat cu capul în jos, după care cămaşa îi fu sfâşiată la spate.

Degeaba încercă dona Dolores, la implorările celor două fete să-l determine pe Valladores să renunţe la pedeapsă zugrăvind cu realism şi fidelitate mojiciile celor doi apropiaţi ai săi, Diego şi Ramon, care după ce se îmbătaseră îşi pierduseră controlul, Valladores rămase de neclintit.

Înarmat cu-o funie udă găliganul care fusese primul expediat la podea se dezlănţui acum, în toată „splendoarea” furiei sale aplicându-i englezului astfel expus, o serie de 10 lovituri ca de bici, pe piept şi pe spate, după care ca o apoteoză a cruzimii îi aruncă pe rănile sângerânde conţinutul unei găleţi cu leşie.

Un supliciu în plus la care Valladores asistase impasibil. Încă pe când Ramon îşi înmuia funia în apă dona Dolores îi aruncase o privire furioasă lui Valladores după care adresându-i-se dispreţuitoare lui Diego şi Ramon le

aruncă în faţă.

— Că mari viteji mai sunteţi. Acum arătaţi ce puteţi pentru că înainte n-aţi fost în stare. E uşor Ramon să loveşti un om răstignit cu capul în jos şi fără apărare. Şi tu Diego! Stăteai chiar în faţa lui când te-a trimis la podea ca pe-un bou, mare şi nătâng cum eşti.

De-abia după ce victima scrâşnind din dinţi nedându-le satisfacţia unui geamăt, leşină în cele din urmă, Valladores dădu semnalul de oprire.

— Aşa, cine nesocoteşte ordinele mele pe vasul Hidalgo, atâta timp cât eu sunt căpitan, aşa va sfârşi. Şi nu uitaţi voi, Diego şi Ramon, vorbele astea sunt valabile şi pentru voi. Dacă aţi jignit-o pe dona Dolores, e ca şi cum m-aţi fi jignit pe mine.

Şi niciuna nici două, pentru a sublinia că nu glumeşte se apropie pe rând de cei doi şi le trase câte-o palmă răsunătoare în faţă.

— Acum mergeţi şi vă turnaţi câte-o găleată de apă rece unul în capul celuilalt, poate o să vă treziţi astfel din beţie. Şi nu uitaţi, o a doua greşeală vă va aduce pe oricare dintre voi, în postura acestui străin, leşinat acolo!

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !

În numărul următor:

PE O MICĂ BARCĂ DE SALVARE